

NOVÝ DOMOV

Moka

Ellen Milesová

bambóok

bamb**oo**k

NOVÝ DOMOV

Moka

Ellen Milesová

*Pro Kim a Carolyn
a samozřejmě také pro Mochu!*

Kapitola 1

„Páni, koukni na tamten.“ Kája vykulil překvapeně oči, když maminka projela s jejich dodávkou kolem dalšího obrovského domu, který se tyčil na kopci. „Vypadá jako zámek! Vůbec si nepamatuju, že by tady ty obří domy loni stály.“

„Všechny tu vyrostly jako houby po dešti,“ zavrtěla maminka hlavou. „Tahle oblast se vážně hodně změnila.“

Bylo pár dní před Dnem díkůvzdání a Petříkovi mířili na návštěvu za strýčkem Štěpánem, tetou Anežkou a Kájovými sestřenicemi Bětkou a Štěpánkou, kteří žili na venkově daleko od nich.

Když tudy jeli naposledy, byla tahle silnice jen klidnou cestou lemovanou políčky s kuřicí, pastvinami plnými pasoucích se krav a jabloňovými sady. Teď vypadalo všechno

úplně jinak. Místo dřívějších polí a lesů tu byly protažené nové silnice a krajina byla posetá honosnými sídly.

„Luční lány.“ Tatínek si posměšně odfrkl, když si přečetl ceduli poblíž řady zbrusu nových domů. „Teď už rozhodně ne. Štěpán mi říkal, že se tu v poslední době hodně staví. Stěhují se sem hlavně bohatí lidé z města. Tahle oblast je podle nich prý úplně kouzelná a výborně se hodí pro stavbu víkendového sídla.“

„Chceš říct, že lidi v těch obrovských domech bydlí jen pár dnů v týdnu?“ zeptala se nevěřícně Líza, Kájova starší sestra. „To přece není fér, když spousta jiných lidí nemá vůbec žádný domov.“

Tatínek přikývl. „Máš pravdu, není to fér,“ souhlasil.

„Není fél, není fél!“ pokřikoval ze sedačky Adámek, Kájův mladší bráška. Mával přitom pěstičkami ve vzduchu a nadskakoval.

Brok se přidal a několikrát vesele zaštěkal. Kája mu položil ruku kolem jeho hnědo-bílého

krku. Pejsek ležel rozvalený mezi Kájou a Lízou a byl připoutaný cestovními popruhy. Opřel se o Káju a zafuněl mu do ucha. Kája Broka políbil na čumák a spokojeně si vzdychl, zatímco ho hladil na hrudníku po jeho bílé srsti ve tvaru srdce. Svět nebyl fér, ale aspoň měl Broka, nejlepšího psa na světě.

Kája s Lízou si vždycky hrozně přáli vlastní štěně, ale ať škemrali, jak chtěli, rodiče byli proti. Nakonec ale souhlasili, že by si jejich rodina mohla brát štěňata do dočasné péče a starat se o ně, dokud pro ně nenajdou milující domov natrvalo. Kája s Lízou díky tomu rodičům dokázali, jak umějí být zodpovědní. Když se k nim dostal Brok, všichni se do něj zamilovali a rodiče posléze rozhodli, že je jejich rodina už připravená na vlastního psa.

Kája si přitáhl Broka blíž. „Už tam skoro jsme,“ zašeptal mu do ucha. Ucítil lehkou nervozitu, když maminka zahrnula na cestu vedoucí k velké staré farmě jejich strýce.

Líza cestování milovala – vždycky byla nadšená, když někam jeli. Kája měl ale rád

svůj dům, svoje věci a svoji postel. Když od toho všeho musel pryč, nikdy se necítil úplně příjemně. Naštěstí to, že měl s sebou Broka, bylo, jako by si vezl kousek domova. Stačilo, když se ho Kája dotkl, a hned se cítil lépe.

„Zajímalo by mě, co asi teď vymýšlí Bětka,“ přemítala Líza. „Pořád se pouští po hlavě do nějakého dobrodružství.“

Kája znovu ucítil ten pocit nervozity v břiše. Bětku měl moc rád. Jeho sestřenice byla vtipná, chytrá a uměla skvěle řešit záhady. Rád si s ní hrál na detektivy. Jejich nejúspěšnějším případem bylo, když přišli na to, jak se Blesk – štěně border kolie – záhadně objevil u Bětčina domu. Ale občas byla do dobrodružství zapálená až moc.

„Pamatuješ, jak u nás byli loni na jaře na návštěvě a ona tě vyhecovala, abys vylezl na ten velký javor?“ zeptala se ho Líza. „Nezapomenu na tvůj pohled, když jsi vyšplhal na horní větev a nevěděl, jak se dostat zpátky dolů.“

„Lízo, nedobírej si Kájku,“ pokárala ji maminka. „Na té příhodě nebylo vůbec nic

vtipného. Naštěstí se mu nic nestalo. Ale než se dostal zpátky na zem, byla jsem strachy bez sebe.“

Kája si povzdychl a vykoukl z okénka. Maminka měla pravdu. Nebylo to vtipné. Bylo to děsivé, pořádně děsivé. „Hele, koukněte na tamten dům,“ ukázal ven, aby změnil téma. Slabé zimní slunce už téměř zapadlo a dlouhé stíny se táhly po zasněžené zemi, ale vysoká železná brána obklopená obrovskými kamennými sloupy byla i tak dobře vidět. Za ní se do kopce vinula příjezdová cesta lemovaná po obou stranách vysokými stromy, která mizela v borovicovém lese. „Představte si, jak obrovské sídlo to musí být, když je tohle jen brána.“

„Vsadím se, že teta se strýčkem nemají zrovna velkou radost z toho, jak se jejich městečko mění,“ řekla maminka. „Vždyť se sem přistěhovali z města, aby mohli žít prostší život.“ Zatočila s dodávkou na dlouhou nevydlážděnou příjezdovou cestu plnou hrbolů. „A jsme tu,“ oznámila, když dorazili před

starou farmu. „Aspoň že jejich dům se vůbec nezměnil.“

Jakmile zaparkovali, teta, strýček a obě sestřenice se objevili na verandě.

„Vítejte! Tak ráda vás všechny vidím,“ pozdravila je teta Anežka.

Všichni se přivítali a objali a pomohli Kájově rodině vyložit zavazadla. Brzy byly všechny jejich věci naskládány v hale: náhradní hrnce a pánve na přípravu velké sváteční večeře, kufry, Kájův oblíbený polštářek, mamčin věci na plení, Lízín spací pytel, Adámkovo hasičské auto na hraní, Brokův pelíšek a misky a tatínkovy pohorky.

„Nezdržíme se tu dlouho,“ zavtipkovala maminka, když se rozhlédla po té obrovské hromadě věcí.

„Jste tu vítáni na tak dlouho, jak budete chtít,“ usmála se teta Anežka. „Jsi přece moje nejoblíbenější švagrová, no ne? A jsem tak ráda, že se vám podařilo přijet o pár dnů dřív. Štěpán sice předpovědi počasí nevěří, ale jestli se ta ledová bouře, kterou předpovídali,

opravdu objeví, nikdo se koncem týdne už nikam nedostane.“

Kája přešlapoval z nohy na nohu a na půl ucha poslouchal, jak se spolu dospělí baví. Z kuchyně k němu zavanula lahodná vůně a jemu zakručelo v žaludku. Za jak dlouho asi bude večeře? Koukl na Bětku, zašklebil se na ni a pohladil si břicho.

Bětko se začala smát, ale její chichotání brzo zaniklo kvůli hlasitému zabušení na dveře.

Teta Anežka povytáhla obočí. „Kdo to může být?“ podivila se a šla otevřít.

V šeru mimo dosah žluté záře světla z haly tam na prahu stál vysoký snědý muž v černém obleku. „Zdravím,“ spustil. „Doufal jsem, že byste mi mohli pomoci.“

Když udělal krok dopředu směrem ke světlu, Kája zalapal po dechu.

Ten neznámý muž držel v náruči štěně.

Kapitola 2

Na okamžik zavládlo naprosté ticho. Všichni jen valili oči na neznámého muže ve dveřích. Káju zaujaly jeho lesklé černé vlasy, hedvábná červená kravata a naleštěné černé boty. Nejvíc ze všeho ho ale zaujal lesklý černý čumáček štěněte, který vyčuhoval z mužova tmavého kabátu. Kája si všiml, jak štěně čumáčkem zacukalo.

Strýček Štěpán si odkašlal a vykročil k cizinci. „Asi se ještě neznáme,“ začal. „Jmenuji se Štěpán Dvořák a tohle je moje žena Anežka a moje dcery Bět–“

Muž se zamračil a netrpělivě zavrtěl hlavou. „Na tohle nemám čas. Koukněte, pomůžete mi, nebo ne? Jsem velmi vytížený, nemůžu se starat ani o pokojovou rostlinu, natož o psa. Napadlo mě, že vy tady na farmě...“ Štěně začalo kňučet a vrtět se. Muž si ho

zkusil chytit v náručí jinak, aby mu neuteklo, ale Kájovi bylo jasné, že nemá ani ponětí, jak se uklidňuje štěně.

Došel k muži a natáhl ruce. „Jsem Kája, synovec strýčka Štěpána,“ představil se. Řekl to sice trochu legračně, ale bylo mu to jedno. Myslel jen na štěně a na to, jak moc si ho chce pochovat. „Se štěňaty to umím docela dobře,“ dodal. „Je to pes, nebo fenka?“

„Fenka. Aspoň myslím. Kdo ví. Vlastně nevím. Všechno se to stalo tak rychle.“ Muž si spěšně rozepnul kabát a s výrazem úlevy předal štěně Kájovi. Z kapsy svého dokonalého černého obleku vyndal velký červený hedvábný kapesník a otřel si do něj ruce. Vtom zabzučel telefon. „To budu já. Musím to vzít.“ Zašátral v kapse a ustoupil kousek ode dveří.

Když Kája ucítil teplý psí kožíšek ve svém náručí, usmál se. Fenka byla moc veliká a těžká na to, aby ji choval, takže ji jemně položil na zem a klekl si vedle ní, aby ji mohl hladit. „Ahoj, fešando,“ řekl něžně.

Fenka byla na zádech hnědá a na bříšku bílá, měla napůl svěšené uši, velké bílé tlapky připomínající ponožky a bílou skvrnu kolem čumáku sahající až k očím. Dívala se na Káju a její nakrčené čelo a velké hnědé oduševnělé oči jí dodávaly roztomile ustaraný výraz.

Kdopak jsi? Budeš můj kamarád?

Líza, Bětka a Štěpánka se seběhly kolem Káji a rozplývaly se nad fenkou a Adámek natáhl ručku, aby si ji pohladil. Brok poskakoval okolo a natahoval čumák, aby si novou příchozí očichal. Štěně zavrtělo ocáskem. Zdálo se, že si všechnu tu pozornost užívá.

Kája zabořil fence nos do srsti na krku. Voněla sladce, jako těsto na sušenky smíchané s vůní koní. Byla to velká, dobře stavená fenka s mohutnými tlapkami. Srst měla neuvěřitelně hebkou. Zívla a odhalila ostré bílé zoubky a jemný růžový jazyk. Pak zavrtěla hlavou, až se jí zatřásly uši, zvedla se na zadní a položila Kájovi obě veliké tlapy kolem

krku, jako by mu chtěla dát hřejivé štěněcí objetí. Když mu začichala ke tváři, ucítil, jak se mu srdce rozbušilo radostí. „Ty jsi ale roztomilá,“ řekl jí. „Hodná holka, dobře.“

„Dobře, dobře,“ přidal se cizí muž, který stále ještě mluvil do telefonu. „Budeme v kontaktu.“ Pak si zastrčil telefon zpět do kapsy a rozhlédl se kolem sebe jako někdo, kdo se zrovna probudil ze snu. Když mu pohled padl na Káju a štěně, krátce kývl hlavou. „Tak já zase vyrazím,“ prohlásil a vykročil směrem od domu.

„Moment!“ zavolal na něj strýček Štěpán. „To nám tady to štěně chcete jen tak nechat? Odkud se vůbec vzalo? A co s ním máme podle vás dělat?“

Muž si začal zapínat kabát. „Podívejte. Já na psy moc nejsem ani nejsem žádný hrdina. Ale stalo se to takhle. Pracoval jsem dneska ve městě a vracel jsem se v odpolední špičce domů po dálnici. Všechny čtyři pruhy byly plné aut. Najednou vidím, jak si to tohle malé stvoření štráduje přes silnici, jako by vůbec

nevidělo všechna ta auta a nákladáky, co jezdily kolem. Netuším, jak se mu podařilo neskončit jako placka. Každopádně jsem zastavil na krajnici, popadl ho a –“ Zvedl ruce. „To je všechno, co vím. Konec příběhu. Tak pomůžete mi, nebo ne?“

Kája na muže zíral s otevřenou pusou. „Ale vy *jste* hrdina,“ vydechl obdivně. „Zachránil jste té fence život.“

Muž jen pokrčil rameny. „To je toho.“ Znovu mu zabzučel telefon. Vytáhl ho z kapsy, podíval se na něj a zamračil se. „To nedokážou nic vyřešit sami?“ zabručel sám pro sebe. Pak si mobil přitiskl k uchu, a aniž by se s ostatními jakkoli rozloučil, vykročil pryč. „Ano?“ houkl do telefonu a začal scházet z verandy. „Co zase?“

„Počkejte!“ volal za ním strýček Štěpán. „Vždyť ani neznáme vaše jméno.“

Ale cizinec už mezitím zmizel v temné listopadové noci.

„Kdo to tak jen mohl být?“ zeptala se maminka.

„Netuším a upřímně řečeno mě to asi ani nezajímá,“ prohlásila teta Anežka. „Každopádně to byl pěkný nezdvořák.“

„Hádám, že to bude jeden z našich nových sousedů,“ odtušil strýček Štěpán. „I když moc sousedský zrovna nebyl.“

„Hodně podivný,“ souhlasil tatínek.

Štěně zakňouralo a všichni se k němu otočili.

„Je ale docela legrace, že přišel zrovna sem, co?“ Líza pohládila fenku a konejšivě na ni zamlaskala. „Když se zrovna my zabýváme dočasnou péčí pro štěňata. Ale jak to mohl vědět?“

„No,“ vložila se do hovoru rychle maminka, „dočasnou péčí se zabýváme *doma*. Nezapomeň, že tady jsme jen na návštěvě.“

„Ale my jí přece musíme pomoci,“ přisadila si Bětka. „Podívejte na ni. Vždyť je úžasná. A očividně je úplně opuštěná. Nemá obojek ani známku, běhala po silnici...“

„Chudinka malá,“ dodala Štěpánka.

„Měli bychom ji vzít na veterinu a zjistit, jestli nemá mikročip,“ přemýšlela nahlas

teta Anežka. „Dneska ho má spousta psů. A kdyby ho měla i ona, možná by se nám podařilo najít jejího majitele.“

Kája na tetu překvapeně pohlédl. Věděl, co je to mikročip: maličký počítačový čip, který se dal zvířeti zavést pod kůži a obsahoval informace o majiteli kočky nebo psa a jeho adresu. Ale jak o tom tak tetka Anežka mluvila... „Ty chceš říct –“

Teta a strýček se na sebe podívali. Pak se oba usmáli a přikývli. „Ano,“ řekla tetka Anežka. „V duchu oslav Díkůvzdání si myslím, že bychom tomu štěněti měli pomoci.“

Kapitola 3

„Tak, to bychom měli,“ prohlásila teta Anežka. „Budeme mít spoustu času si to štěně pořádně užít, ale teď navrhuju, abychom šli přichystat večeři. Musíte být po cestě celí vyhládlí. A mohli byste si taky odnést věci nahoru a zabydlet se,“ mávla rukou k hromadě tašek, které přinesli z auta. „Budete mít stejné pokoje jako vždycky. Bětko, Štěpánko, pojdte mi pomoci do kuchyně.“

Teta odběhla chystat jídlo a za chvíli se rozprchli i všichni ostatní. Kája se najednou ocitl se štěnětem sám. Fenka si na něj položila tlapy, aby ho znovu objala, pak si sedla, podívala se na něj a jemně zakňučela.

„Copak je, fešando?“ zeptal se jí Kája. Fenka se otřepala, pak se protáhla a zívla s tlapami nataženými daleko dopředu a zadkem vystrčeným do vzduchu. Kája si všiml,

jak se jí ocas s bílou špičkou stočil přes záda. Byla tak roztomilá. Znovu se otřepala a začala pochodovat po hale a tu a tam začichala u podlahy.

„Jejda,“ odtušil Kája. „Potřebuješ –“ V tom okamžiku si dřepa, přímo uprostřed místnosti. Kája se k ní vrhl a spěšně ji zvedl. „Honem ven.“ Otevřel dveře ramenem a vyšel do tmavého, studeného večera.

Neměl vodítko, ale stejně neměl na vybranou. Štěně potřebovalo vyvenčit. Donesl fenku na trávník před domem, položil ji na zem a pozorně ji sledoval. „Hodná holka,“ pochválil ji, když si dřepa do břechťanu rostoucího kolem velkého stromu. „Tak jo, vrátíme se zase dovnitř.“

Jenže štěně mělo jiné plány. Vyrázilo dál na dvůr a vzdalovalo se od světla linoucího se z domu do černočerné tmy.

„Štěně!“ zavolal Kája. „Honem, vrať se!“ Srdce se mu divoce rozbušilo. Co kdyby mu uteklo? Vždyť už uteklo předtím a skončilo uprostřed dálnice. Copak toho pro jeden

den nebylo dost? „No tak, k noze!“ zavolal do tmy.

Konečně uviděl, že se k němu vrací a vleče po zemi něco červeného a zplihlého. Když přišlo blíž ke světlu, uvědomil si, že je to kousek červeného hedvábí – kapesník, který měl ten cizí muž v kapse.

Honem štěně chytil, než ho zase napadne někam vyrazit. „Dej mi to,“ řekl a vzal fence kapesník z tlamy. Pevná, hladká látka kapesníku ho studila v ruce. Zastrčil si ho do kapsy u mikiny a hnal štěně před sebou zpátky do domu.

„Budeme pro ni muset najít obojek a vodítko,“ oznámil, když přišel se štěnětem v závěsu do kuchyně. „A taky jméno.“

U večeře – měli tetino vyhlášené pečené kuře s bramborami – bylo štěně hlavním tématem hovoru.

„Jaké myslíte, že to je plemeno?“ zeptal se strýček Štěpán. Dobře věděl, že Líza umí psí rasy celého světa prakticky nazpaměť.

Vážení čtenáři, právě jste dočetli ukázkou z knihy Nový domov – Moka.
Pokud se Vám ukáзка líbila, na našem webu si můžete zakoupit celou knihu.